

MARIA TENHEMELOPNEMING

Apoc. 12:1-10
Lucas: 1:39-56

Bennekom 2011

In de lezingen van het hoogfeest van Maria Tenhemelopneming tuimelen de beelden over elkaar heen. Vreemde beelden. Een vrouw verschijnt aan de hemel, bekleed met de zon, de maan aan haar voeten, twaalf sterren in haar kroon; een barende vrouw. Dreigend zijn die beelden ook. Een vuurrode draak met zeven koppen en zeven horens en op iedere kop een diadeem. Het monster staat klaar om het Kind te verslinden. Moeder en kind, de meest kwetsbare in de samenleving, in doodsnood. Zijn staart vaagt een derde van de sterren weg, en werpt ze op de aarde. God mag weten wat dat betekent, maar veel goeds kan het niet voorstellen.

Ook al begrijp je de beelden niet letterlijk, het zijn immers niet onze beelden, niet onze manier om onheil te beschrijven, het is niet moeilijk om in te zien, dat hier rampen worden verbeeld, dat apocalyptische gebeurtenissen worden vermoed, zoals we onlangs in Noorwegen hebben meegemaakt, de chaos en de mensenlevens verslindende strijd in Afghanistan, de verwoestende hongersnood in Afrika.

Maar – hoe ongelooflijk dat ook moge klinken - naast angst en beven biedt het visioen aan de hemel ons ook hoop. Die stralende vrouw wordt net als Israël destijds veilig naar de woestijn gevoerd. Daar wordt ze door God zelf gespijzigd. Ook het kind wordt gered. Het is geborgen bij zijn God, vindt zijn toevlucht bij Gods troon.

Reddingen van Godswege. Je mag daar niet overheen lezen, want deze tekst is niet bedoeld om ons schrik aan te jagen of bang te maken. In tegendeel. Deze lezing wordt ons juist gegeven om ons, die zo vaak hevig geschokt raken door al wat er om ons heen gebeurt, te troosten en te bemoedigen: God is er ook nog, zijn beloften zijn nog steeds rechtsgeldig, wordt ons hier toegeroepen: JHWH, Ik-zal-er-zijn-voor-jullie, is de vertaling van de onuitsprekelijke naam van onze God.

Het evangelie roept een heel ander beeld op, Het speelt zich niet af tegen het hemelgewelf, maar hier op aarde. Het houdt zich al helemaal niet bezig met de grote wereldgebeuren, maar het voltrekt zich in een uithoek van de aarde. Het verhaalt van twee doodgewone mensen: twee zwangere vrouwen, dat wel, die elkaar op een heel intense en intieme manier ontmoeten, vol van heilige geest.

Het blijkt het begin te zijn van een lang verblijf van wel drie maanden, maar alleen het korte ogenblik bij de voordeur van – zeg maar - zo'n tien minuten krijgt alle aandacht van de auteur. Twee vrouwen, twee, nog ongebornen baby's in extase, een vonk van gelovige liefde vliegt over en weer en maakt hen één in heilige geest

Tussen die twee werelden – de grote wereld van de soms beangstigende politiek en de kleine wereld van even een intens geluksmoment in ons dagelijks bestaan – speelt zich het leven af van iedere mens. In die spanning leefde ook Maria haar leven.

Daar was in haar tijd de Romeinse bezetting met zijn voortdurende rellen en opstanden, met provocaties en wrede vergeldingen, openbare executies en kruisigingen bij duizenden. en ondertussen het verborgen leven van alle dag met zijn ups en downs. En daar – nog onopgemerkt: 'grote dingen heeft de Eeuwige aan mij gedaan, zijn geringe dienaar; machtig is hij, heilig zijn naam!'

In die sfeer betekende Maria voor Jezus ook de ruimte, waarbinnen hij dertig jaar lang zich kon voorbereiden op zijn taak, waarin hij in alle vrijheid keuzes kon maken, zijn levensontwerp vorm en gestalte kon geven aan de hand van de Thora en uitgroeien tot de toekomstige Messias. Zo is zij de moeder geworden van Onze Heer, niet allen door hem ter wereld te brengen, maar vooral door moeder te zijn voor haar opgroeiend kind, door haar voorbeeldige dienstbaarheid en haar warm en levend geloof.

Zalig zij, die zich heeft toevertrouwd aan wat haar vanwege de Eeuwige is gezegd, zo getuigt Elisabet. Met deze woorden begon haar moederschap.

Trouw tot onder het kruis, weet de evangelist Johannes. Daar op Golgotha drong de corrupte politiek van een wereldmacht meedogenloos haar verborgen leven binnen om als het ware met een zwaard, dat haar hart te doen bloeden. Vrouw, ziedaar je zoon, met deze woorden beëindigde Jezus het leven met zijn moeder op aarde

Zo is zij ook zelf – én in haar leven én in haar sterven – uitgegroeid tot gelovige-bij-uitstek, vol van genade, beeld en moeder van Gods Volk onderweg. Moeder van altijddurende Bijstand, wordt zij genoemd, Troosteres van de bedroefden, Toevlucht van allen die weten, dat ze – hoe dan ook - te kort schieten, maar vooral: hoop voor allen, die hun heil verwachten van God alleen.